

[Fischer]

Nogle vil måske begrunde deres tavshed med manglende viden, og det er da også rigtigt, at sammenlignet med Vietnamkrigen er det forbløffende så lidt medierne har beskæftiget sig med Afghanistan. Den sovjetiske nyhedscensur har bestemt gjort sin virkning. Men nu foreligger der trods alt så overbevisende oplysninger om den sovjetiske brutalitet i Afghanistan, at det bør fjerne den sidste undskyldning hos enhver, der ikke vil betegnes som talsmand for Kreml, for ikke at placere ansvaret for den afghanske tragedie, hvor det hører hjemme, det vil sige i Moskva.

Først kom rapporterne fra de få modige franske læger, der begav sig ind i Afghanistan for at yde humanitær bistand. De talte bl.a. om sovjetiske bombardementer af hospitaller.

For godt et år siden offentliggjorde Amnesty International en rystende beretning om udbredt og systematisk tortur af politisk mistænkte under præsident Babrak Karmals regering. Og for nylig, som vi har hørt det her i debatten, offentliggjorde De Forenede Nationer en opsigtsvækkende rapport fra FNs menneskerettighedskommissions særlige udsending, den østrigske folkeretsekspert Felix Ermacora. Den taler om væbnede styrkers brutalitet og om bombardement af civilbefolkningen som bevidst politik for at drive befolkningen væk, herunder brug af kemiske krigsmidler. Den taler om ødelæggelse af marker, husdyr og vandingsanlæg. Den taler om anvendelse af antipersonelminer og legestøjsbomber. Vi har set alt for mange billeder af lemlæstede afghanske børn. Karmal og hans sovjetiske herrer står bestemt ikke i skyggen af Mussolini, hvad angår anvendelse af særligt grusomme våben.

Store dele af Afghanistan er i færd med at blive affolket, og i tillæg til krigens direkte ulykker kommer nu hungersnøden i takt med, at befolkningens livsgrundlag ødelægges. Der er derfor et akut og stigende behov for humanitær bistand til Afghanistan, inde i landet i form af mad, tøj, medicin og lægehold, og i høj grad til de flere millioner flygtninge, der befinder sig først og fremmest i Pakistan. Jeg deler udenrigsministerens anerkendelse af den pakistanske indsats til fordel for disse flygtninge og mener også, at Pakistan har vundet politisk respekt for at have modstået sovjetisk politisk pres.

Jeg vil gerne afslutningsvis takke udenrigsministeren for en meget fyldig og grundig redegørelse. Den danske regering har længe været aktiv politisk og humanitært til fordel for det afghanske folk. Jeg er glad for, at udenrigsministeren har meddelt, at vi vil øge indsatsen, og det kan nu gøres med bred tilslutning i folketinget. Jeg håber også, at store folkelige hjælpeorganisationer vil tage initiativ til en forstærket indsats til fordel for det nødlidende Afghanistan, gerne med en landsindsamling og med øget informationsaktivitet omkring Pakistan.

Den konservative folketingsgruppe kan selvsagt stemme for det af hr. Lasse Budtz fremsatte dagsordensforslag.

Bjørn Elmquist (V):

I 1984 og 1985, den 27. december, er vi adskillige herinde fra folketinget der har deltaget i demonstrationer foran den herværende sovjetiske ambassade på Østerbro i København. Det er et initiativ, som er vokset. Jeg tror såmænd, at det blev startet af nogle politisk aktive på venstrefløjen, men det har samlet bred opbakning fra alle partierne herinde i folketinget.

Nogle stykker af os har nu brugt tredje juledag to år i træk til over for de sovjetiske officielle repræsentanter i Danmark at tilkendegive vores store utilfredshed med og afsky for, hvad der foregår i Afghanistan. Jeg vil godt udtrykke håbet om, at det ikke bliver nødvendigt for os at samles tredje juledag i år foran den sovjetiske ambassade, men er der anledning til det – hvis ikke det, der foregår i Afghanistan, er ophørt – er jeg sikker på, at vi vil mødes der igen.

Jeg mener også at kunne sige, at vores debat i dag er den første rigtige, store Afghanistandebat, vi har i folketinget, siden invasionen fandt sted. Vi har selvfølgelig drøftet det ved flere lejligheder ved udenrigspolitiske debatter. Vi havde også et lidt besynderligt forslag, så vidt jeg erindrer før årsskiftet, fra et af partierne i folketinget om særlige initiativer fra regeringen i denne sag, som gav os anledning til at drøfte Afghanistan. Dette er den første rigtige, sammenfattende Afghanistandebat, vi har, og jeg har indtryk af, at den er udsprunget af vores fælles demonstrationer foran ambassaden. Det synes jeg er godt græsrodsarbejde i ordets bedste for-